

Enquesta sobre la pràctica d'activitats físicoesportives a Catalunya

Enquesta encarregada per la Secretaria General de l'Esport.
Direcció General de l'Esport

Gener de 1999

RPEEO 99

**Documents
del Pla Director
d'Instal·lacions
i Equipaments
Esportius
de Catalunya**

**Enquesta
sobre
la pràctica
d'activitats
fisicoesportives
a Catalunya**

1999

**Anàlisi general
de les dades**

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
Secretaria General de l'Esport
Direcció General de l'Esport

**Enquesta
sobre
la pràctica d'activitats
fisicoesportives
a Catalunya
1999**

Estudi realitzat pel Servei d'Equipaments Esportius
de la Direcció General de l'Esport

Anàlisi general de les dades

Realització
Carles Giralt
Carlos López-Jurado

Revisió lingüística
Joana Roch

Enquesta realitzada per l'Institut DYM

Direcció i coordinació
Jaume Ferran

Esplugues de Llobregat, octubre de 1999

Introducció

La planificació dels equipaments necessaris per satisfer les necessitats d'una comunitat comença amb el coneixement de la demanda. En el cas dels equipaments esportius, la demanda en general queda reflectida en els índexs de pràctica físicoesportiva de la població. Per aquesta raó l'*Enquesta sobre la pràctica d'activitats físicoesportives a Catalunya* forma part dels estudis de base per a la redacció i actualització del Pla director d'instal·lacions i equipaments esportius de Catalunya – PIEC.

L'any 1990 la Secretaria General de l'Esport va fer un primer treball d'investigació per poder conèixer amb detall les necessitats de la població amb motiu de la redacció del PIEC. La necessitat de mantenir actualitzats aquests paràmetres i copsar la seva evolució, ha portat a fer una nova enquesta, les característiques i els resultats generals de la qual presentem a continuació.

Marc conceptual

La idea d'esportista s'acostuma a associar amb un tipus de persona per a la qual l'esport ocupa un paper central o molt important de la seva activitat diària. Aquesta interpretació té com a idea d'esport la d'un mitjà de vida, amb dedicació intensa, practicat a alt nivell, oferint espectacle, etc. Aquest és sens dubte el màxim exponent de l'esport de rendiment, en què imperen els objectius de recerca de la victòria en la confrontació o de superació de la marca.

Una visió contemporània de l'anterior és la de l'esport institucionalitzat, que relaciona la idea d'esport amb una pràctica reglada i organitzada, estructurada en associacions i clubs esportius, afiliats a les federacions corresponents. Això equival a dir que en el moment en què les instàncies polítiques i esportives reconeixen una determinada pràctica o disciplina, és quan es pot parlar pròpiament d'esport.

En les darreres dècades s'ha produït un canvi profund en la societat a favor d'assumir la pràctica d'exercicis físics o activitats esportives, com un hàbit saludable, generalitzable a tothom al marge d'edat, sexe o situació socioeconòmica.

Aquesta socialització ràpida i massiva del condicionament físic i del lleure esportiu ha afectat el concepte de pràctica esportiva variant-ne notablement el significat. Avui en dia són moltes les activitats físiques que la gent assimila a "fer esport" i que no estan incloses en l'àmbit institucionalitzat.

El fet que una persona es consideri esportista és un criteri subjectiu que, si més no, cal contrastar amb el que realment fa. Per tant l'única raó per considerar una persona com a esportista o practicant no ha de ser la seva pròpia opinió, sinó que cal esbrinar què hi ha darrere d'un sí o d'un no i quines en poden ser les causes.

Amb aquest treball es pretén conèixer l'actitud i l'opinió de la població catalana respecte del que popularment es coneix com "esport" o "pràctica esportiva" i quins són els seus hàbits, les seves motivacions i els seus condicionaments d'acord amb un concepte ampli, no limitat per la institucionalització, ni per la diferenciació entre esport de competició i esport de lleure, o entre exercici físic i activitat esportiva.

Per englobar en un sol concepte els diferents tipus de pràctica, s'ha utilitzat el terme "pràctica fisicoesportiva". Es vol així resoldre o almenys diferenciar la idea de pràctica esportiva en general d'una idea limitada o restrictiva de l'esport.

Aquest aclariment és important per tal d'evitar confusions o discussions situades fora d'aquest escenari. Així la natació recreativa, anar en bicicleta o l'exercici de caminar (no el desplaçament obligat) poden ser considerades activitats fisicoesportives objecte d'estudi, sense entrar a discutir si són o no esport en un sentit estricte.

La resposta a la primera pregunta: *podria dir-nos si actualment vostè fa esport ?*, permet establir la percepció subjectiva de l'entrevistat i comparar les dades amb altres estudis que es limiten a fer aquesta pregunta. A continuació les preguntes relatives a una llista amplia d'activitats té per objectiu recordar la possible realització d'alguna activitat, no viscuda o interioritzada com a pràctica esportiva. En aquesta llista s'intenta recollir el màxim de possibilitats agrupades per activitats convencionals com el futbol o el bàsquet, activitats a la natura com l'esquí o la bicicleta de muntanya, i altres activitats fisicoesportives com els balls de saló o el fet de caminar com a exercici físic.

D'aquesta manera s'estableixen diversos grups de practicants segons el grau de regularitat i d'interiorització de la pràctica. Els practicants regulars manifesten espontàniament fer esport actualment o practiquen una o més activitats fisicoesportives regularment durant tot l'any. Els practicants ocasionals són aquells que manifesten practicar algun tipus d'activitat de manera ocasional o només en una determinada època de l'any. Per últim, dintre del grup dels no practicants es poden diferenciar els no practicants actualment i els que mai no han fet cap activitat fisicoesportiva.

L'enquesta

Aquesta enquesta presenta diferències importants respecte de l'estudi de l'any 1990 tant pel que fa al volum de la mostra i la seva distribució per edats com pel que fa a alguns aspectes de la metodologia. Cal destacar que s'amplia l'univers objecte d'estudi, que arriba a tota la població més gran de 15 anys, i s'utilitza el sistema d'enquesta telefònica. Per aquest motiu i com en qualsevol treball de recerca les comparacions amb estudis similars cal considerar-les amb la prudència necessària perquè difícilment es poden donar les mateixes condicions.

El objectius generals establerts són:

- Copsar l'actitud i l'opinió de la població catalana respecte del que popularment es coneix com esport o pràctica esportiva.
- Conèixer quins són els hàbits, les motivacions i els condicionants de la pràctica d'acord amb una concepció àmplia, no limitada per la institucionalització, ni per la diferenciació entre esport de competició o de rendiment i esport de lleure, o entre exercici físic i activitat esportiva.
- Determinar les variables que més incideixen en el fet de fer esport així com aquelles que poden incidir en el tipus de pràctica, les característiques i les motivacions.
- Iniciar un estudi que permeti conèixer l'evolució de la pràctica esportiva a Catalunya, comparant els resultats d'aquest treball amb altres fets anteriorment, i especialment amb l'enquesta feta per la SGE l'any 1990.

El qüestionari presenta l'estructura següent:

- Dades demogràfiques, familiars i socioeconòmiques: edat, sexe, nivell d'estudis, activitat professional, estructura familiar, lloc de residència, etc.
- Ocupació del temps de lleure: disponibilitat, preferències, activitats, interès per l'esport, associacionisme, assistència a espectacles esportius, etc.
- Dades de pràctica: activitats, motius, freqüència, instal·lacions o espais, intensitat, horaris, context, associació o federació, etc.
- Pràctica potencial: Desigs de pràctica futura, motius de la manca de pràctica actual, limitacions existents, etc.

La fitxa tècnica de l'enquesta és la següent:

- Univers .- Població de Catalunya de 15 o més anys (5.197.609 habitants segons dades del cens 1996)
- Mida de la mostra .- 3.470 entrevistes
- Distribució de la mostra .- S'ha fet per zones geogràfiques (6 zones: Barcelona ciutat, resta de l'àrea metropolitana, resta de la província de Barcelona i 3 coincidint amb les províncies de Girona, Lleida i Tarragona). Per aconseguir errors mostrals similars en algunes zones el nombre d'entrevistes no era proporcional a la distribució de la població i per aquest motiu en l'anàlisi hi ha hagut una ponderació de les dades.
- Marges d'error .- Els nivells d'error mostral corresponents a un nivell de confiança del 95,5% i calculat mitjançant la fórmula per a universos infinits i sota el supòsit de màxima indeterminació ($p=q=50\%$), són de +/-1,70%. Per zones geogràfiques no se supera en cap cas el +/-5%.
- Disseny de la mostra.- La metodologia utilitzada ha estat l'entrevista telefònica. La selecció s'ha fet en tres fases. Primer s'han seleccionat amb probabilitat proporcional el nombre d'entrevistes que s'han de fer per a cada municipi seleccionat. Després, per a cada municipi s'han seleccionat aleatòriament els números de telèfon i finalment en cada trucada es feia un procés de selecció aleatori entre les persones de la llar.
- Treball de camp.- Les entrevistes s'han fet entre els mesos d'octubre i novembre de 1998.
- Qüestionari .- El qüestionari s'ha fet pensant en la metodologia i per aquesta raó s'ha adaptat el qüestionari de l'any 1990 reduint algunes preguntes i afegint-ne d'altres de manera que no superés de mitjana els 20 minuts per entrevista (veure el model de qüestionari telefònic al final del document).

Tant el treball de camp com la tabulació de les dades els ha fet *l'Institut DYM*.

El nombre de persones que declaren fer esport continua augmentant

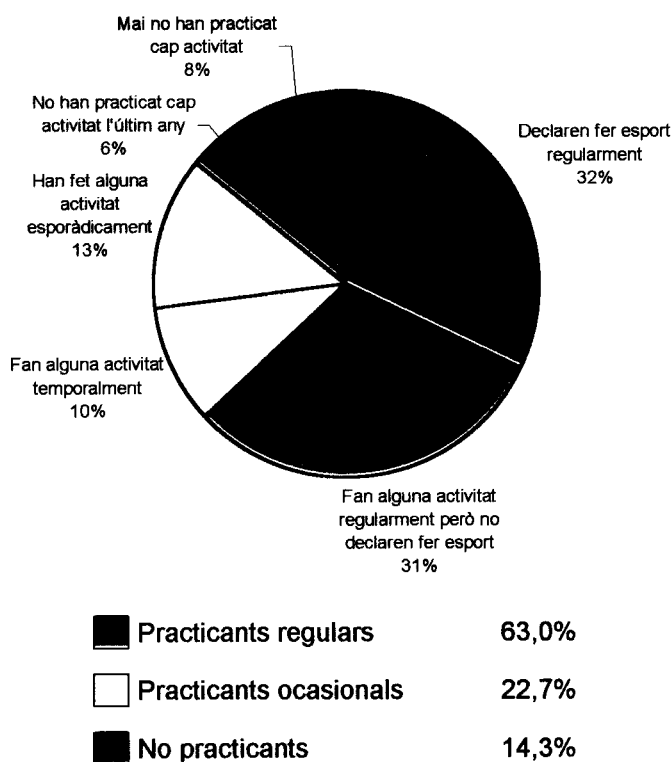
La pràctica esportiva entesa com la manifestació espontània de considerar-se esportista, se situa al voltant del 36,3%; és l'índex de pràctica interioritzada. Respecte dels resultats de l'any 90 cal dir que si es comparen els mateixos trams d'edat la pràctica ha passat del 34,6% al 39%. Aquest increment sembla fruit de la continuïtat de la pràctica a partir dels 18 anys, punt on abans es produïa un abandonament massiu, i d'una major conscienciació de la pròpia activitat física com a pràctica esportiva i és molt similar al resultat de les enquestes realitzades recentment tant a Barcelona com al conjunt de l'Estat.

Dues terceres parts dels catalans practiquen regularment algun tipus d'activitat fisicoesportiva

Independentment de la pròpia consideració d'esportista, un 63% de la població ha declarat fer alguna activitat física de manera regular durant tot l'any. Són els practicants regulars d'activitat fisicoesportiva. Una part d'aquests, 32,1% de la població, ja havien manifestat espontàniament fer esport i la resta, un 30,9%, han manifestat practicar-lo de forma regular després de ser preguntats detalladament sobre una llista àmplia d'activitats. Aquest últims es poden considerar com a esportistes que no tenen interioritzada la seva pràctica.

D'altra banda un 22,7% practica esport de manera ocasional, bé sigui perquè ho fa esporàdicament (12,7 %), bé perquè ho fa només durant una època determinada de l'any (10%). Són els practicants ocasionals.

Gràfic 1- Nivell de pràctica fisicoesportiva

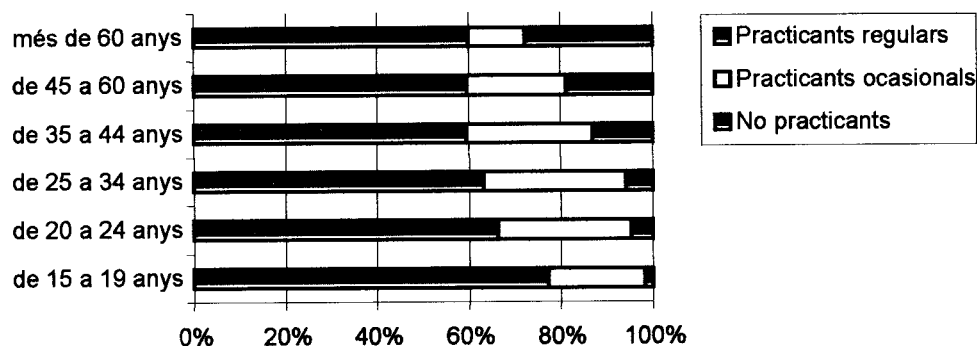
Només un 8% de la població declara no haver practicat mai cap tipus d'activitat fisicoesportiva

Cal dir que del 14,3% d'enquestats que no practiquen en l'actualitat n'hi ha una part que no ho han fet mai (8,2%), però una part són persones que n'han abandonat la pràctica (6,1%). Ambdós seran considerats com a no practicants. El nombre de persones que mai no ha practicat una activitat fisicoesportiva s'ha reduït considerablement en els darrers 10 anys ja que el percentatge de l'anterior enquesta era del 21,3%.

Les dones tenen menys interioritzada la seva pràctica fisicoesportiva

Per sexes les diferències entre practicants regulars no són prou significatives (66% d'homes i 59% de dones), però sí pel que fa a la seva interiorització: només un 29,4% de les dones declaren espontàniament fer esport per un 43,6% dels homes. Aquest fet s'explica perquè les activitats que més dones practiquen són les que globalment presenten un percentatge d'interiorització més baix. Si que s'aprecien diferències significatives entre els grups de no practicants ja que les dones doblen en percentatge els homes. Aquestes diferències es concentren en les persones que mai no han fet cap activitat fisicoesportiva: per un 12,4% de dones hi ha solament un 3,4% d'homes.

Gràfic 2- Nivell de pràctica fisicoesportiva per edats

Amb l'edat disminueix globalment la pràctica d'alguna activitat per part de la població però augmenta proporcionalment la regularitat dels que ho fan

Es constata que la pràctica esportiva disminueix a mesura que augmenta l'edat, només l'1,8% de la població entre 15 i 20 anys no és practicant, aquest percentatge arriba al 27,8 % entre els més grans de 60 anys. Tot i així, aquesta disminució és molt inferior a la que es donava l'any 1990 la qual cosa fa pensar que tant la reducció de l'abandonament com la incorporació de nous practicants són un fet evident.

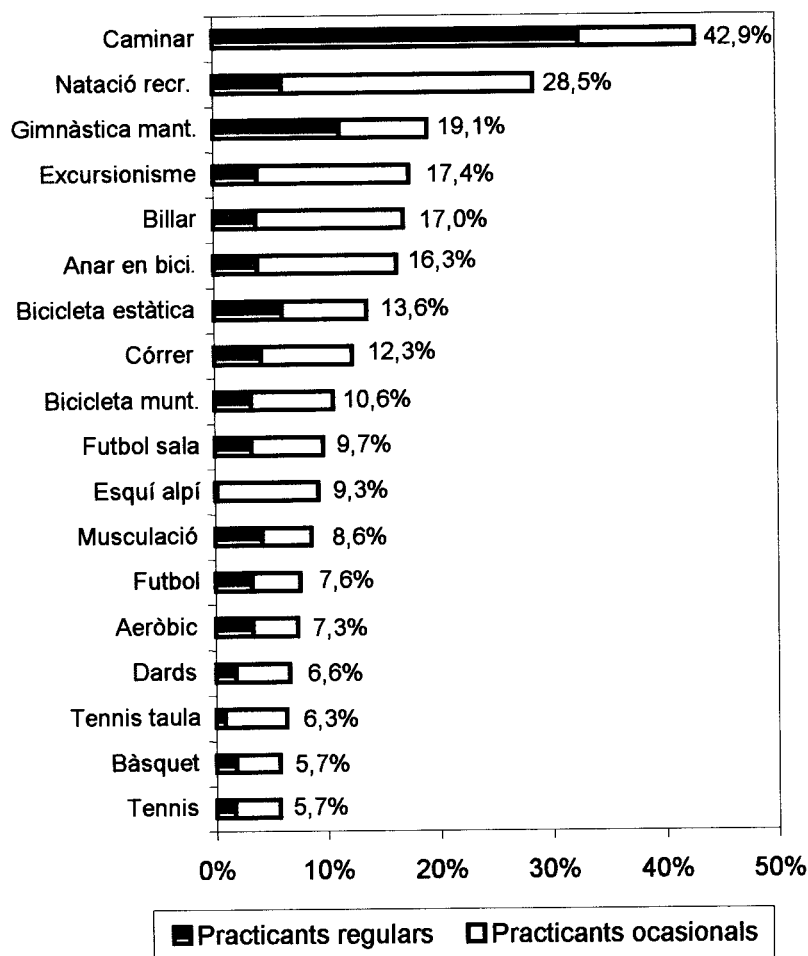
Cal destacar que la regularitat va disminuint amb l'edat però s'estabilitza a partir dels 35 anys. Per tant el percentatge de practicants ocasionals és molt reduït entre els més joves i els més grans, ja que la major part s'acumulen entre els 20 i els 44 anys. (Vegeu gràfic 2).

Les activitats gimnàstiques, les aquàtiques i especialment el fet de caminar com a exercici físic, són les activitats físicoesportives que més gent practica

Un 42,9% dels catalans diuen haver caminat amb la intenció de fer exercici físic almenys una vegada durant els darrers 12 mesos, tres quartes parts dels quals ho fan de manera regular. Pel que fa a la natació recreativa, els percentatges globals indiquen que un 28,5% de la població l'ha practicada, però la seva regularitat és baixa ja que només una de cada 5 persones la practica regularment. La gimnàstica de manteniment és la tercera activitat en nombre de practicants, 19,1% de la població, i més de la meitat ho fa regularment.

Altres activitats practicades per més del 10% de la població són: l'excursionisme, el billar, córrer i les activitats amb bicicleta. En el grup d'activitats que són practicades entre el 5 i el 10% de la població, trobem esports més tradicionals com ara el futbol sala, futbol, bàsquet i tennis; o altres activitats com la musculació o l'aeròbic que destaquen per l'alt índex de regularitat. La resta d'activitats mantenen percentatges globals de pràctica per sota del 5% de la població.

Gràfic 3 - Activitats que més gent practica

Si comparem aquestes dades amb les corresponents a l'anterior enquesta, cal dir que hi ha activitats que fins i tot han doblat el nombre de practicants com són: la musculació, el fet d'anar en bicicleta i el futbol sala. Córrer, caminar i l'excursionisme presenten increments importants,

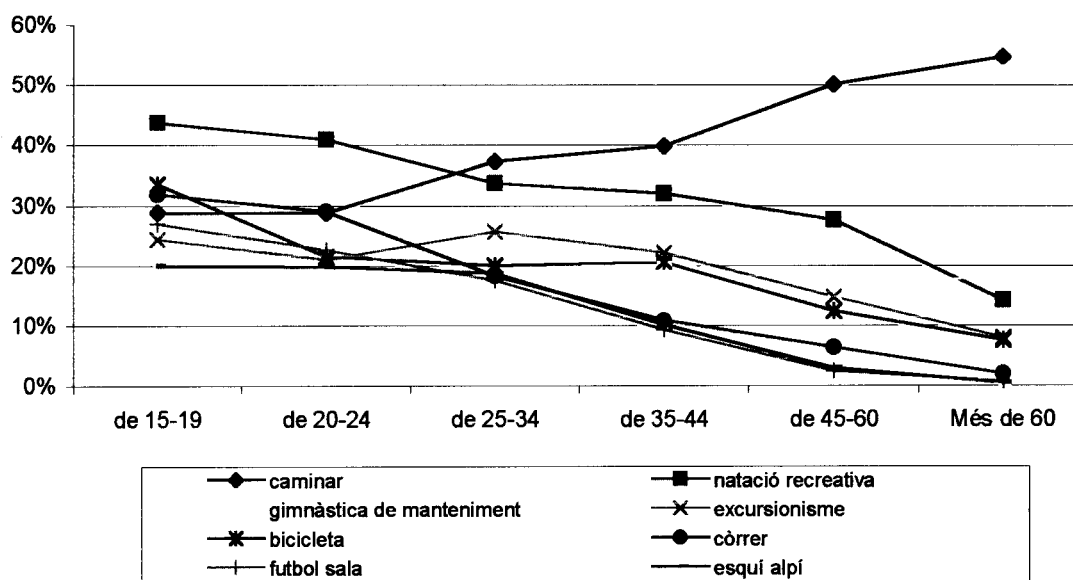
superiors al 80%. La natació recreativa, la gimnàstica de manteniment i el tennis taula incrementen la seva pràctica en percentatges propers al 50%. Per contra l'esquai és l'activitat que més destaca per la reducció a la meitat del percentatge de practicants. Altres activitats significatives que perden practicants són el bàsquet, el tennis i els escacs, tot i que el percentatge no arriba al 30% de reducció (vegeu gràfic 3).

Si tenim en compte la interiorització de la pràctica cal dir que en cap activitat el percentatge no arriba al 50%. Això significa que més de la meitat dels practicants d'un esport no es consideren esportistes. Si seleccionem les activitats que més gent practica, el tennis és la que presenta un índex més alt d'interiorització amb un 45% seguit del futbol i l'aeròbic. Futbol sala i bàsquet també superen el 30% mentre que la resta d'activitats presenten nivells d'interiorització més baixos.

Amb l'edat activitats com caminar o la gimnàstica de manteniment guanyen terreny

Si fem una anàlisi de les activitats que més gent practica per edats podem apreciar com en la major part d'activitats la pràctica es va reduint amb l'edat cosa que passa lògicament en el percentatge global de pràctica. Tot i així el fet de caminar com a exercici físic evoluciona positivament amb l'edat i curiosament la gimnàstica de manteniment, que manté una evolució descendent, es recupera a partir dels 60 anys (vegeu gràfic 4).

Gràfic 4 - Evolució de les activitats més practicades amb l'edat

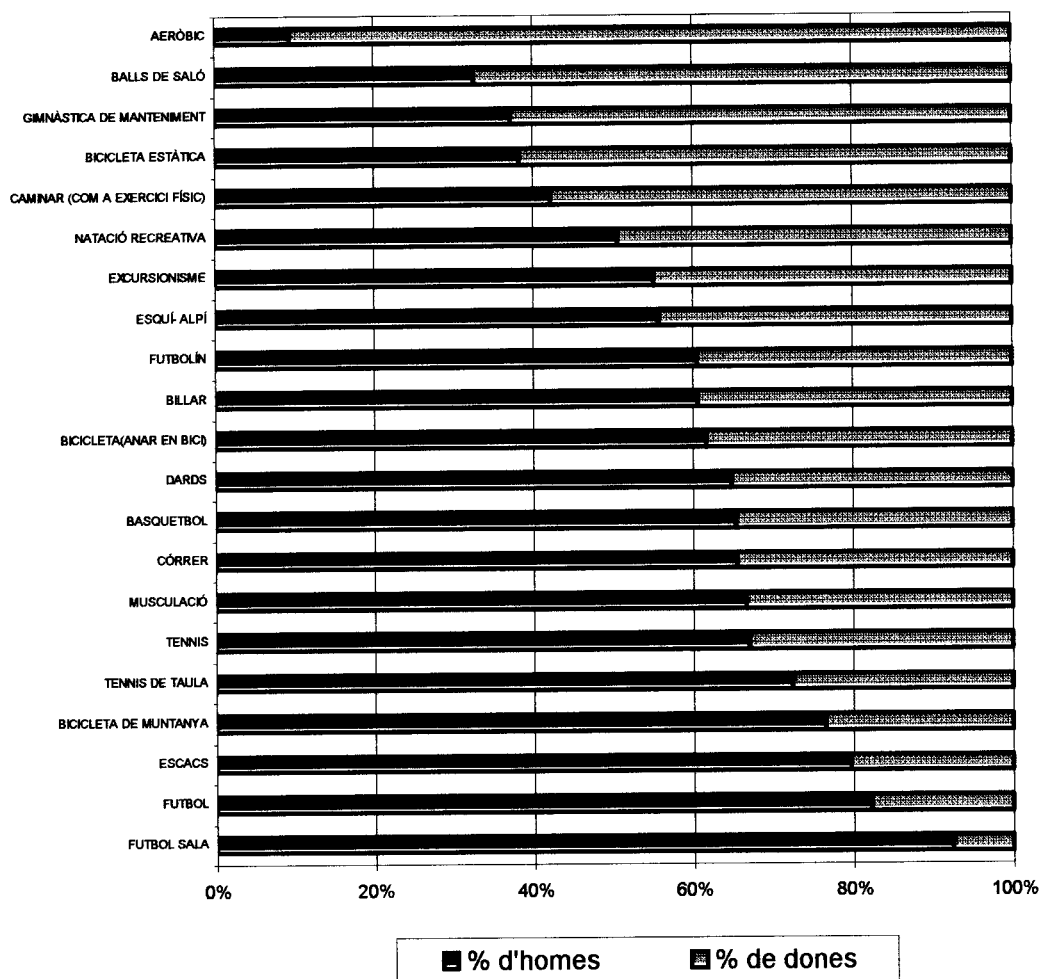
Cal dir que tot i que l'activitat que més gent practica és caminar, no és fins a partir dels 35 anys que ocupa aquest lloc en l'anàlisi per edats. Entre els més joves (15 a 19 anys), per davant de caminar trobem activitats com la natació recreativa, anar en bicicleta o córrer. Les activitats que presenten una davallada més significativa amb l'edat són el futbol sala, córrer i l'esquí.

També es dona entre els més joves una major diversificació de les activitats practicades ja que més de la meitat dels joves entre 15 i 19 anys fan més de 5 activitats diferents mentre que entre els més grans de 60 anys prop del 55% en fan una o dues i més del 27% no en fa cap.

Mentre el 92% dels practicants de futbol sala són homes, el 90% dels practicants d'aeròbic són dones

Aquestes activitats analitzades per sexes presenten algunes diferències significatives tant pel tipus de pràctica com pel percentatge de persones que les practiquen. Així, entre les activitats més practicades per les dones apareixen l'aeròbic i la bicicleta estàtica mentre que el futbol sala, el futbol i la bicicleta de muntanya perden protagonisme.

Gràfic 5 - Activitats que més gent practica per sexes

Però el més interessant és la presència d'homes i dones en cada una de les activitats i si analitzem les activitats que tenen un nombre de practicants considerable podem destacar l'equilibri que presenta la natació recreativa o el fet de caminar. Per contra, entre les que majoritàriament són practicades per les dones destaquen l'aeròbic amb un 90,6% de dones i en menor mesura els balls de saló i la gimnàstica de manteniment amb un 67% i un 62%, respectivament. Pel que fa a les que majoritàriament són practicades per homes podem destacar el futbol sala, amb el 92% d'homes; el futbol, amb el 82% i la bicicleta de muntanya, amb el 76% (vegeu gràfic 5).

Un 17,8% dels practicants han iniciat la seva pràctica a partir dels 35 anys

Aquesta dada ens mostra com una part de la població s'incorpora a la pràctica esportiva a edats en què abans no es produïa aquesta incorporació. Aprofundint-hi, es pot comprovar com un 50% dels practicants més grans de 60 anys s'han iniciat a partir dels 35 anys. Per tant, la manca d'hàbits en la infància i l'adolescència, no sembla ser un impediment en aquests casos.

Per sexes cal dir que és a partir dels 35 anys quan el percentatge de dones que s'incorporen a la pràctica creix en relació amb el dels homes. Del total de persones que s'han iniciat a partir dels 35 anys, un 71% són dones i només el 29% són homes. Els motius de millora de la salut i l'estètica pesen més en el sexe femení en aquestes edats.

Tot i això no podem oblidar que més del 70% s'inicia en el món de l'esport abans dels 20 anys i un 35,4% ho fa abans dels 10 anys. L'edat mitjana d'incorporació se situa sobre els 21 anys arreu del territori.

Divertir-se i millorar la salut continuen sent els principals motius de la pràctica

Mentre un 42,5% manifesta com a principal motiu de pràctica, la diversió, un 43,3% ho fa per millorar la salut o per mantenir-se en forma. Aquestes dades presenten diferències si s'analitzen per edats ja que lògicament entre els més joves predomina la diversió (67,8%) mentre que entre la gent gran, un 53,4% es decanta per la millora de la salut. Sorprèn en qualsevol cas l'elevat percentatge de gent més gran de 60 anys que practiquen activitats físicoesportives per diversió ja que més d'una quarta part dels practicants d'aquesta edat la donen com a principal motiu. Per sexes les dones prioritzen la salut per sobre de la diversió (40,3% - 27,5%) mentre els homes fan el contrari (34% - 45%).

Entre els motius de manca de pràctica o abandonament, destaquen la manca de temps per a un 37,7% dels no practicants i els problemes de salut per al 24,8%. L'edat mitjana d'abandonament se situa sobre els 30 anys la qual cosa indica que s'ha allargat moderadament la vida esportiva de la població. Tot i això hi ha dos moments clau que són la finalització de l'etapa escolar i la franja d'edat compresa entre els 25 i els 35 anys.

Taula 1 – Principal motiu de practicar esport actualment

Per diversió, li agrada, per passar el temps	42,5%
Per mantenir-se en forma o millorar la salut	43,6%
Per recomanació mèdica	4,8%
Per mantenir la línia (raons estètiques)	1,7%
Per trobar-se amb els amics	1,1%
Perquè li agrada competir	0,5%
Perquè l'obliguen a l'escola o als estudis	0,5%
Perquè està de moda	0,1%
Altres motius	4,1%
No sap, no contesta	1,2%
Sobre total de practicants d'esport	100,0%

L'any 90 el percentatge de no practicants que havien abandonat la pràctica al final de l'etapa escolar se situava en el 25,5% mentre que actualment en aquesta etapa l'abandonament s'ha reduït al 20,4%. Per contra, en l'etapa dels 25 als 35 anys actualment abandona el 26,4% mentre que l'any 90 aquest percentatge era del 23,4%.

No s'aprecien diferències significatives entre sexes i solament a partir dels 45 anys es pot dir que el percentatge de dones no practicants augmenta significativament en relació al d'homes.

S'incrementa notablement la pràctica individual

Si a l'enquesta de l'any 90 sols un 17,7% dels practicants d'esport manifestaven fer la seva activitat de manera individual, actualment el 23,5% practica esport individualment. La pràctica amb amics que se situava en un 54% dels practicants, actualment ha davallat fins al 34,5% però s'ha incrementat notablement la pràctica amb la família que passa de l'11,6% al 21,9%.

La gent gran és la que majoritàriament practica activitat fisicoesportiva sola mentre que els joves continuen preferint la pràctica amb amics. A l'igual que a l'any 90, no sembla arrelar la pràctica amb els companys de feina.

Aquests canvis denoten que la pràctica fisicoesportiva està en permanent transformació i que la tendència sembla portar-nos cap a un model esportiu on les activitats col·lectives hauran de conviure amb una pràctica individual no sotmesa a horaris fixos ni a la necessària organització que implica una pràctica col·lectiva.

Majoritàriament les instal·lacions esportives utilitzades són públiques, però un terç dels practicants fan servir instal·lacions de centres esportius privats

Entre els practicants dels esports més convencionals que necessiten instal·lacions esportives, un 45% utilitza algun tipus d'instal·lació pública, mentre que prop del 34% ho fa en un centre esportiu privat. Només el 10% manifesta fer l'activitat en instal·lacions d'un club o associació.

Sense entrar en una anàlisi detallada de les diferències per tipus d'instal·lació, un 42% de la població creu que l'ús de les instal·lacions esportives públiques ha d'estar finançat únicament per l'Administració. Un 39% considera que les despeses haurien d'anar a càrrec principalment de l'Administració i només un 10% creu que aquest cost ha d'anar en bona part o totalment a càrrec dels usuaris.

La natació continua sent un dels esports desitjats que la gent no pot practicar per manca d'instal·lacions

Malgrat que un 62,3% de la població no desitja practicar cap altre esport que no pugui practicar actualment, un 21,3% cita algun esport que actualment no pot fer per manca d'instal·lacions. En general es pot afirmar que un 5,7% de la població voldria practicar la natació però no ho pot fer per manca d'instal·lacions i per zones aquest percentatge arriba al 10,9% a les comarques de Lleida. El següent esport és el tennis amb el 2,1%.

Cal dir que, en general, l'opinió dels catalans sobre la suficiència d'instal·lacions esportives en el territori ha evolucionat favorablement en aquests 8 anys ja que l'any 90 els percentatges més desfavorables se situaven al voltant del 50% de persones que consideraven insuficients les instal·lacions existents, mentre que actualment aquest percentatge s'han reduït fins al 30%.

Piscines i pistes poliesportives, tant cobertes com a l'aire lliure, continuen sent les tipologies més insuficients segons la població enquestada ja que, excepte els pavellons amb un 27,4%, la resta superen el 30%. Tot i així els pavellons són els que més han canviat en relació a l'any 90 ja que en l'anterior enquesta el percentatge se situava sobre el 49%.

Els mitjans de comunicació continuen guanyant protagonisme en el seguiment de l'esport espectacle

Mentre el 47% de la població objecte de l'estudi manifesta seguir habitualment les competicions esportives pels mitjans de comunicació, prop del 60% declaren no assistir mai o gairebé mai a presenciar espectacles esportius *in situ*, tot i que un 10% ho fa habitualment.

Per edats, els seguidors d'aquests espectacles pels mitjans de comunicació presenten percentatges similars al global però destaquen lleugerament entre els habituals els joves entre 15 i 19 anys i la gent entre 45 i 60 anys amb un 50% de seguidors habituals.

El grup de joves entre 15 i 19 anys són també els que presenten uns percentatges més elevats d'assistència com a espectadors als esdeveniments esportius ja que un 18% manifesta assistir-hi habitualment i un 23% de manera ocasional.

On es produeixen diferències més grans és entre sexes ja que els homes doblen les seguidores, tant habituals com ocasionals i tant pels mitjans de comunicació com en assistència. Mentre un 64% dels homes segueixen habitualment les competicions esportives pels mitjans de comunicació, només un 31% de les dones ho fan.

Taula 2 - Seguiment de competicions esportives pels mitjans de comunicació

Sí, habitualment	47,0%
Sí, ocasionalment	18,9%
Sí. Però només en esdeveniments especials	14,9%
No, mai o gairebé mai	19,1%
No sap o no contesta	0,1%
Sobre total de població	100,0%

En canvi, entre practicants d'esport i no practicants no hi ha grans diferències en el seguiment a través dels mitjans de comunicació però sí en l'assistència *in situ* on els no practicants manifesten en un 80% dels casos no assistir-hi mai o gairebé mai i entre els practicants aquest percentatge baixa fins al 54%.

Els enquestats manifesten majoritàriament que els recursos econòmics de les administracions públiques haurien d'orientar-se cap a l'esport per a tothom i l'esport escolar o la iniciació esportiva

Entre les noves preguntes introduïdes a l'estudi destaca un bloc d'opinió que té per objectiu conèixer el parer dels ciutadans sobre temes d'actualitat o d'interès. Una de les preguntes més significatives fa referència al destí dels recursos econòmics de les administracions públiques. Les

preferències dels enquestats es decanten clarament cap a l'esport per a tothom (58%) i l'esport escolar (27%). Cal destacar que només un 2% dels enquestats prefereixen que els recursos econòmics públics es destinin a l'esport professional, però més sorprenent és que només un 1% prefereix destinar-los a la preparació dels esportistes d'elit.

Poca gent considera que la seva activitat física habitual sigui bàsicament sedentària

A la pregunta de "com qualificaria vostè l'activitat física que desenvolupa normalment, ja sigui a la feina, a la llar, als estudis, etc.", només un 13,8% considera que aquesta activitat és sedentària. Entre moderada i activa responen més del 65%, i un 17,8% la considera intensa. A mesura que augmenta l'edat es redueix el percentatge de persones que considera la seva activitat intensa però sorprèn que la gent més gran (més de 60 anys) presenten percentatges de sedentarisme inferiors al grup de 25 a 35 anys que són el grup que, amb més d'un 17% que es considera sedentari, supera de 6 punts l'11% de sedentaris més grans de 60 anys.

L'índex d'associacionisme esportiu es manté estable

Les persones que estan associades a una entitat esportiva representen un 19,6 % de la població. Si es comparen aquestes dades amb l'enquesta de l'any 90, amb el tram d'edat de 15 a 60 anys, aquest índex puja fins el 21,5% molt similar al 22 % de l'enquesta anterior. Cal destacar que un 7,5% de la població manifesta ser soci d'un club només com a espectador de les competicions esportives.

D'altra banda, un 10,5 % dels enquestats manifesta formar part del col·lectiu d'usuaris dels centres esportius privats. Cal dir, però, que la consideració de soci o abonat és en molts casos una qüestió difícil de diferenciar i, per tant, cal considerar globalment el percentatge de persones vinculades a algun tipus d'entitat amb la finalitat de practicar activitats esportives o de col·laborar a la seva pràctica (30,1%) .

No hi ha massa diferències entre grups d'edat però cal destacar la davallada considerable que presenta l'índex d'associacionisme en les persones més grans de 60 anys (11%). Pel que fa al sexe cal destacar les diferències que es produeixen entre persones associades a un club de futbol només com a espectadors ja que 8 de cada 10 són homes, mentre que a la resta de clubs esportius els percentatges s'equilibren (59% homes, 41% dones) i entre les persones abonades a un centre esportiu privat, un 50,4% són dones i un 49,6%, homes.

Els principals motius per estar associat continuen sent les possibilitats de pràctica i la relació, seguides de la possibilitat d'assistir a espectacles esportius. Per edats, cal remarcar que entre els més joves (15 a 19 anys) i els més grans (> 60 anys) s'accentuen les possibilitats de relació mentre que al grup de 20 a 24 anys és on predomina l'actitud més pràctica i el principal motiu és que permet fer l'esport que un vol.

La quota anual per pertinença a aquestes entitats és de 32.400 PTA de mitjana, tot i que les diferències són importants sobretot entre àmbits territorials.

La major part de la població està en contra de la incorporació de molts esportistes estrangers als equips professionals i a favor de l'existència de seleccions catalanes en competicions internacionals oficials

Respecte a d'altres temes d'actualitat consultats, un 67% es mostra en contra de la incorporació de molts esportistes estrangers als equips professionals, un 64% a favor de l'existència de seleccions catalanes en competicions internacionals oficials i un 83% a favor de la regulació de les activitats esportives que es fan lliurement a la natura. En cap d'aquestes qüestions s'aprecien diferències significatives per zones, mentre que en l'anàlisi per edats, els joves (15 a 19 anys) són més tolerants a la presència d'esportistes estrangers (53% en contra) i mostren una indiferència més gran a la regulació de les activitats a la natura tot i que s'hi manifesten clarament a favor (77%).

Taula 3 – Opinió sobre temes d'actualitat

	A favor	En contra	Indiferent	NS/NC
La incorporació de molts esportistes estrangers	8,68%	67,05%	22,62%	1,65%
L'existència de seleccions catalanes	64,41%	7,10%	25,05%	3,44%
La regulació de les activitats a la natura	82,97%	3,69%	10,68%	2,66%

Pel que fa al nombre de retransmissions de futbol televisat un 66% considera que n'hi ha massa mentre que el 26,5% considera que el nombre és adequat. Les diferències en aquest cas entre homes i dones són molt significatives ja que per un 55% d'homes que considera que n'hi ha massa el percentatge de dones arriba al 75,5%.